

Joels Bog og den laodikeiske syvendedags adventistkirke – nummer femogfyrre

Jeff Pippenger

2026-02-12

Nummer femogfyrre

Gennemgang

Tredje Mosebog, kapitel treogtyve, identificerer tre prøver inden for pinsetiden for de hundrede og fireogfyrre tusind. Når man samordner løvhyttefestens første dag med pinsedagen og dernæst samordner de fyrre dage, hvor Kristus underviste disciplene ansigt til ansigt før sin himmelfart, med førstegrødens dag, fremkommer en overordnet struktur, som repræsenterer de tre engles budskaber.

Når „døden, begravelsen og opstandelsen“ anvendes som ét samlet profetisk vejmærke, der har tre trin, sådan som det fremstilles ved Kristi dåb, finder vi, at fem dage efter opstandelsen, på førstegrødens dag, indtræffer afslutningen på de syv dages usyrede brøds fest som en hellig sammenkomst. Således følger der ved Kristi opstandelse, som stemmer overens med førstegrødeofferet, en periode på fem dage.

Ved afslutningen af den struktur, som fremkommer ved at bringe den første dag i løvhyttefesten på linje med pinsedagen, findes der endnu et landemærke med tre trin, som ligeledes efterfølges af fem dage, der strækker sig frem til pinsedagen.

Mellem disse to »tretrins-vejmærker efterfulgt af fem dage« er der en periode på tredive dage. Når vi bringer den første dag i løvhyttefesten i overensstemmelse med pinsedagen, forstår vi, at fem dage før løvhyttefesten var forsoningsdagen. Ti dage før forsoningsdagen var basunfesten. De fyrre dage, hvor Kristus efter sin opstandelse på førstegrødens dag underviste ansigt til ansigt, falder fem dage efter basunfesten og fem dage før forsoningsdagen.

Det tredelte vejmærke for Hans »død, begravelse og opstandelse«, efterfulgt af fem dage frem til afslutningen af de usyrede brøds fest, gentages dernæst tredive dage senere, når det tredelte vejmærke for »basuner, himmelfart og dom«, som derefter efterfølges af fem dage frem til Pinsen. Det indledende tredelte vejmærke defineres let som ét vejmærke med tre trin, for det identificeres direkte som sådan ved Kristi dåb, der symboliserer Hans »død, begravelse og opstandelse«. Dåben var alfa for den hellige periode på 1.260 dage, som kulminerede i Hans »død, begravelse og opstandelse«, der var omega for de 1.260 dage.

Det tredelte waymark ved afslutningen af pinsetiden må erkendes gennem profetisk anvendelse. I pinsetidens halvtreds dage findes den samme struktur ved begyndelsen og ved afslutningen. På grundlag af princippet om, at Kristus altid illustrerer enden med begyndelsen, kan vi identificere basunfesten, efterfulgt af himmelfarten, efterfulgt af forsoningsdagen, efterfulgt af fem dage som ét »tredelt waymark efterfulgt af fem dage«.

Vi prøver også de foreslåede tre trin på de bibelske retningslinjer for kendetegnene ved hvert af de tre trin. Disse tre trin fremstilles gentagne gange i Guds Ord. De er de tre engle; de er forgården, det hellige og det Allerhelligste; de er Helligåndens gerning i at overbevise om synd, retfærdighed og dom. At identificere basunernes højtid, himmelfarten og forsoningsdagen som disse tre trin kræver, at hvert af trinene stemmer overens med det fastlagte bibelske vidnesbyrd.

Basuner er et advarselsbudskab, og det er forbundet med den første engel, som råber: »Frygt Gud.« Kristi himmelfart er et symbol på herligheden ved Hans andet komme, for den anden formulering hos den første engel er: »giv Ham ære.« Forsoningsdagen er symbolet på dommen, og den tredje formulering hos den første engel er: »Hans doms time er kommet.« Der er flere måder at påvise, at de profetiske kendetegn ved de tre trin i waymarket ved slutningen af pinsetiden repræsenterer de tre trin i det evige evangelium, hvor mange bliver »renset, gjort hvide og prøvet.«

Da dette forholder sig således, kan I da se, at i det første vejmærke på tre trin gives byggets førstegrødeoffer, og i det sidste vejmærke på de tre trin gives hvedens førstegrødeoffer. I kan da også se, at de alfa tre trin i pinsetidens periode betegner usyret brød, men at omega-vejmærket med tre trin betegner syret brød. I kan endog se, at det er i vejmærket med tre trin i begyndelsen, at Kristus blev ophøjet for at drage alle til sig, og at banneret for de hundrede fireogfyrre tusinde i det afsluttende vejmærke med tre trin løftes op for at drage hedningerne.

Den første og den tredje engel er den samme engel på det profetiske plan, for den første er begyndelsen — og den tredje er afslutningen. Den første alfa-engel forkynder dommens åbning, og den sidste omega-engel forkynder dommens afslutning. Den første engels budskab blev bemyndiget ved islams opfyldelse den 11. august 1840, og den tredje engel blev bemyndiget ved en opfyldelse af islam den 11. september. Søster White oplyser os om, at både den første og den tredje engels mission var at oplyse jorden med sin herlighed. Andre vidner er talrige, og de yder rigelig støtte til at identificere pinsetidens struktur, således som den fremgår af de halvtreds dage fra Kristi opstandelse til pinse, med de første toogtyve vers i Tredje Mosebog treogtyve og de sidste toogtyve vers i Tredje Mosebog treogtyve. Mellem de to vejmærker, som er et vejmærke på tre trin efterfulgt af fem dage, er der en periode på tredive dage, som repræsenterer den anden engel.

Det første vejmærke med »tre trin efterfulgt af fem« dage er den første engel, de tredive dage er den anden engel, og det andet vejmærke med »tre trin efterfulgt af fem« dage er den tredje engel. Disse tre trin dækker hele pinsetiden frem til pinse, som derpå markerer begyndelsen på løvhyttefestens syv dage, der repræsenterer udgydelsen af den sildige regn under søndagslovkrisen, begyndende ved søndagsloven i Amerikas Forenede Stater og fortsættende indtil Mikael rejser sig, og menneskets nådetid afsluttes. Strukturen er guddommelig, men den frembringer nogle alvorlige overvejelser.

Alvorlige overvejelser

Det er tydeligt, at vejmærket, som repræsenteres ved »basunerne, himmelfarten og dommen«, er lakmusprøven og den tredje prøve. Den tredje prøve er altid lakmusprøven, hvor karakteren åbenbares, men aldrig udvikles.

”Karakteren åbenbares ved en krise. Da den alvorlige røst ved midnat forkyndte: ‘Se, brudgommen kommer; gå ud for at møde ham,’ vågnede de sovende jomfruer af deres søvn, og det blev synligt, hvem der havde gjort sig rede til begivenheden. Begge grupper blev overrasket, men den ene var beredt til nødsituationen, og den anden blev fundet uforberedt. Karakteren åbenbares ved omstændighederne. Nødsituationer bringer karakterens sande beskaffenhed frem. En eller anden pludselig og uventet ulykke, sorg eller krise, en uventet sygdom eller kval, noget, som bringer sjælen ansigt til ansigt med døden, vil fremdrage karakterens sande indre væsen. Det vil blive åbenbart, om der findes nogen virkelig tro på Guds ords løfter eller ej. Det vil blive åbenbart, om sjælen oppebæres af nåde, om der er olie i karret med lampen.”

„Prøvelsens tider kommer over alle. Hvordan bærer vi os ad under Guds prøve og tugtelse? Går vore lamper ud? eller holder vi dem stadig brændende? Er vi ved vor forbindelse med Ham, som er fuld af nåde og sandhed, beredt på enhver nødsituation? De fem kloge jomfruer kunne ikke overføre deres karakter til de fem dårlige jomfruer. Karakteren må dannes af os som enkeltpersoner.“ Review and Herald, 17. oktober 1895.

Når vejmærket for basunernes højtid indtræffer, bliver din karakter for evigt beseglet, du løftes op som et banner, og dine synder bliver for evigt udslettet. De tre trin repræsenterer tre aspekter af beseglingen. Midnatsråbets budskabs fremkomst åbenbarer dem, som har olie, og som løftes op som et banner, idet deres synder fjernes. Budskabet, værket og seglet er alle ét og samme vejmærke. Det er et vejmærke, „som bringer sjælen ansigt til ansigt med døden“ på grund af en „uventet ulykke“. Islams basun repræsenterer denne „uventede ulykke“. På dette tidspunkt forkyndes budskabet: „Se, Brudgommen kommer,“ fem dage forud for søndagsloven, hvor budskabet forandres til den tredje engels høje råb.

Vejmærkets tre trin er kendetegnende elementer i beseglingen af og ophøjelsen af de hundrede og fireogfyrre tusind, umiddelbart før søndagsloven. Det står klart, at lakmusprøven med »basuner, himmelfart og dom« er blevet fremstillet ved Exeter-lejrmødet. De fem dage mellem forsoningsdagen og pinsen repræsenterer de seksogtres dage fra afslutningen af Exeter-lejrmødet den 17. august til den 22. oktober 1844, da døren blev lukket. Disse seksogtres dage i milleritternes historie illustrerer de sidste dage, og i denne henseende illustrerer de forkyndelsen af Midnatsråbets budskab ved de hundrede og fireogfyrre tusind.

De fem dage frem til pinse svarer til de seksogtres dage, hvor Milleritterne forkyndte Midnatsråbets budskab, hvilket også blev forbilledligt fremstillet ved Kristi triumferende indtog i Jerusalem. Det første af de tre trin er basunfesten, som er den syvende basun, eller det tredje ve, eller islam i de sidste dage, og Kristi triumferende indtog blev forudgået af løsningen af et æsel.

Profetisk identificerer dette, at løsningen af æslet markerer begyndelsen på det triumferende indtog, som er Midnatsråbet. Bibelens profeti skal i de sidste dage anvendes på det sjette rige i Bibelens profeti — jorddyret, De Forenede Stater. Islam vil slå til mod De Forenede Stater, sådan som det gjorde den 11. september, og således markere begyndelsen på forkyndelsen af Midnatsråbet med et betydningsfuldt angreb på De Forenede Stater fra Islams side, og afslutningen på forkyndelsen af Midnatsråbet med endnu et betydningsfuldt angreb på De Forenede Stater fra

Islams side, for Jesus illustrerer altid enden på en ting ved begyndelsen på en ting.

Pinsedagens budskab er budskabet om det høje råb, og det høje råb er ganske enkelt en eskalering af midnatsråbets budskab. I milleritternes historie endte midnatsråbet, da døren blev lukket den 22. oktober 1844, og det ender, når døren lukkes ved søndagsloven i de sidste dage. På Pinsedagen forkyndte Peter Joels budskab, og Pinsedagen er omega-afslutningen på midnatsråbet; derfor må Peter, som alfa-begyndelsen på midnatsråbet, af profetisk nødvendighed også fremføre Joels budskab. Ved midnatsråbet befinder Peter sig i Apostlenes Gerninger kapitel to, i salen ovenpå ved den tredje time, og derpå er han samme dag ved den niende time i templet og forkynder Joels budskab.

Peter er symbolet på de hundrede og fireogfyrre tusinde ved Pinse, som er enden på Midnatsråbet, og han er symbolet på de hundrede og fireogfyrre tusinde ved begyndelsen af Midnatsråbet. Beseglingen og oprejsningen af de hundrede og fireogfyrre tusinde begynder med, at æslet løses, idet islam slår til. Da milleritterne forlod lejrmødet i Exeter, bar de budskabet frem som en flodbølge, og de var i symbolsk forstand et forbillede på de hundrede og fireogfyrre tusinde, som gentager denne erfaring.

Denne anvendelse bliver mere alvorlig, når man erkender, at Peter repræsenterer dem, der forkynder Midnatsråbets budskab ved pinsetidens lakmusprøve og tredje prøve. Den tredje time for Peter ved pinse placerer ham i salen ovenpå, og salen ovenpå er også de ti dage før pinse. Den anden prøve i pinsetiden er den tredive dages tempelprøve, som følger efter den grundlæggende prøve. Tempellets anden prøve kræver, at de trofaste ved tro går ind i Det Allerhelligste, hvor deres synder bliver udslettet, og hvor de ved tro er sat med Kristus i den himmelske verden. Apostlenes Gerninger oplyser os om, at Peter begyndte sin prædiken over Joels bog ved den tredje time i salen ovenpå; ved den niende time var han så i templet.

Men Peter trådte frem sammen med de elleve, løftede sin røst og talte til dem: I mænd fra Judæa og alle I, som bor i Jerusalem, dette være jer vitterligt, og hør mine ord! For disse er ikke berusede, sådan som I mener, eftersom det kun er den tredje time på dagen. Men dette er det, som er talt ved profeten Joel. ... Peter og Johannes gik sammen op til templet ved bønnens time, den niende time. ApG 2:14–16; 3:1.

Kristus blev naglet til korset ved den tredje time, og Han døde ved den niende time. Hans død, begravelse og opstandelse er ét vejmærke med tre trin. Det tredje trin, førstegrødens dag, indleder de halvtreds dage, som afsluttes ved pinse. I alfaen af pinsetiden repræsenterer den tredje og den niende time en tydelig kontrast, for Kristus var levende ved den tredje time og død ved den niende. Peter var i salen ovenpå ved den tredje time og i templet ved den niende.

Pinsetidens periode på halvtreds hellige dage på Kristi tid var en hellig profetisk periode, der stod i direkte forbindelse med profetien om to tusind tre hundrede år. Den var især forbundet med den sidste uge af de fire hundrede og halvfems år for det jødiske folk i Daniel ni. Denne hellige uge, da Kristus stadfæstede pagten, var delt i to lige store perioder på 1.260 profetiske dage. Midtpunktet i denne uge var korset. Korset identificerer den tredje og den niende time, og Peter gør det samme ved pinsen. I år 34, ved afslutningen af den samme hellige uge, da Kornelius sendte bud efter Peter

fra Cæsarea Maritima, var det den niende time.

Der var en mand i Cæsarea ved navn Kornelius, en centurion ved den afdeling, som kaldtes den italienske afdeling, en from mand, som frygtede Gud med hele sit hus, gav mange almisser til folket og bad bestandig til Gud. Han så tydeligt i et syn ved den niende time på dagen en Guds engel komme ind til sig og sige til ham: Kornelius. Da han stirrede på ham, blev han grebet af frygt og sagde: Hvad er det, Herre? Og han sagde til ham: Dine bønner og dine almisser er steget op som en ihukommelse for Gud. Send nu nogle mænd til Joppe og lad hente en Simon, som har tilnavnet Peter. ApG 10,1–5.

Næste dag går Peter op på taget for at bede ved den sjette time.

Den næste dag, mens de var på rejse og nærmede sig byen, gik Peter op på taget for at bede ved den sjette time. Og han blev meget sulten og ønskede at spise; men mens de tilberedte maden, faldt han i en henrykkelse, og han så himlen åbnet og et kar komme ned til ham, ligesom et stort klæde, bundet sammen i de fire hjørner og sænket ned til jorden. I dette var alle slags jordens firbenede dyr og vilde dyr og krybdyr og himlens fugle. Og der kom en røst til ham: Rejs dig, Peter, slag og spis. Men Peter sagde: Ingenlunde, Herre; thi jeg har aldrig spist noget vanhelligt eller urent. Og røsten talte igen til ham anden gang: Hvad Gud har rensset, må du ikke kalde vanhelligt. Dette skete tre gange; og karet blev igen taget op til himlen. ApG 10:9–16.

Kaldet til Peter om at komme til Cæsarea lyder ved den niende time, da en engel kommer for at tale til Kornelius. Kornelius repræsenterer Guds andre børn, som kaldes ud af Babylon ved søndagsloven. Den engel, som kommer ved søndagsloven, er den anden røst i Åbenbaringen atten, som kalder dem, der endnu er i Babylon, til at flygte. Peter er de hundrede og fireogfyrre tusinde, og Kornelius er arbejderne i den ellevte time, som for Peter fremstilles som urene dyr. Forholdet mellem Peter og Kornelius er forholdet i Åbenbaringen syv, hvor de hundrede og fireogfyrre tusinde identificeres i forbindelse med den store skare. Peter blev tre gange befalede at stå op, slagte og spise. Som de hundrede og fireogfyrre tusinde er kaldet fra Kornelius det sted, hvor bannerføreren befales at rejse sig.

Kornelius befinder sig i Cæsarea Maritima, undertiden kaldet Cæsarea ved havet. Åbenbaringen sytten underretter os om, at „vandene“ „er folk og skarer og folkeslag og tungemål“. Vandene er dem, som er uden for Guds kirke, og i Åbenbaringen såvel som i Peters syn om de urene dyr repræsenterer tallet fire hele verden. Fire forskellige dyr er i Peters syn, og de stiger ned i et klæde, som holdes i dets fire hjørner. Forholdet mellem Peter og Kornelius fremstilles også ved Noa og dyrene, som gik ind i arken.

Peter var i Joppe, som betyder „lys og skøn“, for som et symbol på de hundrede og fireogfyrre tusind er Peter det lyse og skønne banner for hedningerne. Den niende time vågner hedningerne op til banneret, som Søster White identificerer som sabbatten, Guds lov, den tredje engels budskab og missionærene rundt om i verden, der bærer de sidste dages budskab. Kornelius blev vækket til banneret, da englen ankom ved den niende time i Cæsarea ved havet. Budskabet ved den pinsemæssige søndagslov går derpå til verden — havet.

Oprejsningen af banneret fremstilles også som, at Herrens hus bliver ophøjet over bjergene, og Peter bad på taget i den skønne, strålende by Joppe i den sjette time, lige før søndagsloven i den niende time. Når de hundrede fireogfyrre tusind bliver besejlet, vil omstændighederne i verdens krise drage Guds andre børn, som stadig er i Babylon, til at søge efter lys. De ledes til at finde Peter på husets tag i Joppe.

Peter var også i Cæsarea Filippi i Matthæus seksten. Cæsarea Filippi ved foden af Hermonbjerget havde samme navn som Cæsarea ved havet, men der var en tydelig kontrast, idet den ene by lå på landjorden og den anden ved havet. Kristi korsfæstelse ved den tredje time og Hans død ved den niende udpeger en tydelig kontrast mellem liv og død. Peter ved Pinsens tredje og niende time angiver en tydelig kontrast fra salen ovenpå og hen til templet. Cæsarea på landjorden eller Cæsarea ved havet repræsenterer den nødvendige profetiske kontrast mellem den tredje og den niende time, men der findes ingen direkte henvisning til den tredje time, da Peter var i Cæsarea Filippi. På to eller tre vidners udsagn bliver en sag stadfæstet, og med korsets tredje og niende time og også på Pinsedagen er begge illustrationer repræsenteret ved én enkelt person, hvad enten det er Kristus levende eller i graven, eller Peter i salen ovenpå eller i templet.

Det tredje vidnesbyrd om den tredje og den niende time ved de to Cæsarea'er identificerer Peter som den primære skikkelse i begge tilfælde, ligesom Kristus var det ved begyndelsen af pinsetiden og Peter ved afslutningen af den samme tid. Alfa-skikkelsen i den tredje time er den samme som omega-skikkelsen i den niende time, hvilket udgør ét vidnesbyrd om, at Cæsarea Filippi er alfaen af de to Cæsarea'er. Det andet vidnesbyrd er, at navnet på begge byer er det samme, så hovedskikkelsens navn og byens navn er det samme. Et tredje vidnesbyrd er kontrasten mellem land og hav. Da Peter var i Cæsarea Filippi, var det den tredje time. Det er her, budskabet bliver endnu mere alvorligt.

Det er korrekt at sammenstille to byer med samme navn, hvilket er det, vi gør, men vi inddrager også den tredje og den niende time i anvendelsen på grundlag af Kristi vidnesbyrd på korset og Peters vidnesbyrd på pinsedagen. Ved at føre de tre linjer sammen; Kristi tredje og niende time, Peters tredje og niende time på pinsedagen—fastslår vi den tredje time ved Cæsarea Filippi. Den selvsamme profetiske logik skal anvendes på Kornelius ved den niende time, Peter ved den sjette time og dernæst Peter ved Cæsarea Filippi ved den tredje time.

Peter er ved alle tre vejrmærker; Kornelius er ved den sjette og niende time sammen med Peter, men ikke ved den tredje i Cæsarea Filippi. Linjen bindes sammen, for hvert trin er henholdsvis den tredje, sjette og niende time fra Cæsarea Filippi til Joppe til Cæsarea Maritima. Begge Cæsareaer havde deres kulturelle rødder knyttet til både Grækenland og Rom, men Cæsarea Filippis særpræg var legemliggørelsen af fjern, mystisk hedenskab, og Cæsarea ved havet var et kommercielt og administrativt centrum, som forenede græsk kultur med romersk styre. Cæsarea Filippi var et symbol på kirkekunst, og Cæsarea Maritima på statskunst.

På linjen fra Cæsarea til Cæsarea er Joppe det midterste trin af tre trin. De tre trin repræsenteres ved den tredje, sjette og niende time. Cæsarea ved havet i den niende time er søndagsloven, når evangeliet går til hedningerne. Tre timer forinden er Peter i Joppe, den lyse og skinnende by, i den

sjette time. Tre timer før dette er Peter ved basunernes fest i den tredje time. Cæsarea til Cæsarea er midnatsråbets periode. Peter repræsenterer dem, som forkynder Midnatsråbet fra begyndelsen helt til afslutningen, for Jesus bringer altid begyndelsen i overensstemmelse med afslutningen.

Midnatsråbet begynder med, at æslet løses ved basunernes fest-waymark, hvor Peter forkynder Joels budskab.

Peter befinder sig ved trefoldigheds-vejmærket for basunfesten, himmelfarten, efterfulgt af dommen. Ved dette vejmærke i Matthæus seksten rejses spørgsmålet om, hvem Kristus var. Peters navn ændres, og det erklæres af Kristus, at det er på denne Klippe, at Han vil bygge sin menighed. Den Klippe, som templet bygges på, er grundvolden, og Peter i Cæsarea Filippi er den første engels budskab, som er det grundlæggende budskab. Når Peter når til det næste trin, i Joppe, stiger han op, ligesom Kristus gjorde det ved afslutningen af de fyrre dages ansigt-til-ansigt-undervisning. Himmelfarten er også en parallel til korset, frelseshistoriens primære bannertegn; og korset er opdelt i to dele, med de to røvere, flænget af forhænget ind til Det Allereheligste og mørket og timerne.

Fra den sjette time blev der mørke over hele landet indtil den niende time. Og ved den niende time råbte Jesus med høj røst og sagde: Eli, Eli, lama sabachthani? det vil sige: Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig? Matthæus 27,45-46.

I Joppe, ved den sjette time, befinder Peter sig ved et profetisk skillepunkt mellem de fortabte og de frelste, mellem lys og mørke og mellem begyndelsen og afslutningen af Midnatsråbet. Dette brud understreger overgangen fra den laodikæiske bevægelse blandt de hundrede og fireogfyrre tusind til den filadelfiske bevægelse blandt de hundrede og fireogfyrre tusind. Det markerer den fuldstændige forkastelse af den laodikæiske Syvendedags Adventistkirke. Denne lukkede domsdør, fremstillet ved Forsoningsdagen, kommer fem dage før den pinsemæssige søndagslov. Denne dom forudgås af himmelfarten og forinden af basunbudskabet. Disse tre trin repræsenterer det vejmærke, hvor Guds segl påtrykkes, og Midnatsråbets budskab forkyndes af den sejrende menighed for dem, der er fremstillet ved Kornelius.

Peter forkynder budskabet ved pinse, og pinse markerer afslutningen på Midnatsråbets budskab. Det er derfor af profetisk nødvendighed, at Peter også forkynder budskabet ved begyndelsen af Midnatsråbets periode. Begyndelsen illustrerer altid enden. Peters Midnatsråbsbudskab bliver bemyndiget, når Islams æsel løses og angriber De Forenede Stater, således som det igen gør ved søndagsloven. At Peter forkynder budskabet ved den tredje og den niende time af pinse, identificerer begyndelsen og afslutningen på Midnatsråbet.

I den linje, vi betragter, begynder de fyrre dage, som ender ved Kristi himmelfart, også de ti dage i salen ovenpå. Fem dage inde i de ti dage identificerer forsoningsdagen, at Israels synder er blevet udsløttet, og menigheden har gjort sig rede. Det var i den tredje time, at Peter var i salen ovenpå på pinsefestens dag. I den niende time af søndagsloven ændres budskabet fra midnatsråbet til det høje råb.

Forkyndelsen af Midnatsråbets budskab ved Peter finder sted, når han befinder sig i den tredje time. Dette budskab er kendetegnet ved basunernes fest, når æslet løsnes, og ved Cæsarea Filippi,

og Cæsarea Filippi er også Panium. Panium fremstilles i vers tretten til femten i Daniel elleve. Peter identificerer ikke blot et islamisk angreb på De Forenede Stater, når æslet løsnes ved begyndelsen af forkydelsen af Midnatsråbet, men Peter befinder sig samtidig ved slaget ved Panium, som fører til søndagsloven. Slaget ved Panium er en parallel begivenhed til det islamiske angreb på De Forenede Stater.

Vi vil fortsætte med disse ting i den næste artikel.